

Arrest

nr. 288 606 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SADEK
Louisalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2022 tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 59).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HACKERT, die *loco* advocaat A. SADEK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Britse nationaliteit te zijn, geboren te St Michael Barbados op X. Op 14.04.2021 diende verzoekende partij een aanvraag in voor een status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in de hoedanigheid van grensarbeider (bijlage 58). Verzoekende partij deed afstand van deze aanvraag.

Op 17.05.2022 diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 58).

Op 09.09.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 59).

(...)"

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2022 tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (bijlage 59), met kennisgeving op 4 oktober 2022. Deze gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft de volgende redengeving:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN DE STATUS VAN BEGUNSTIGDE VAN HET TERUGTREKKINGSAKKOORD

~~MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN~~

In uitvoering van artikel 69duodecies § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, die op 17-05-2022 werd ingediend door:

Naam: B.,

Voornaam: S.,

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk, Geboortedatum: 19-10-1960 om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Gelet op het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk op 31 januari 2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31 december 2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangsperiode voldoen onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden (die zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

U voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig de artikelen 40 § 2 of 40bis § 2, in samenlezing met artikel 42 § 1 of 47/1 van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangsperiode op 31 december 2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven.

Betrokkene heeft het verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd d.d. 17-05-2022.

Overeenkomstig artikel 69duodecies § 3, eerste lid, 3° van het KB van 08-10-1981, dient een Britse onderdaan die op het moment van het indienen van de bijlage 58 niet in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning in de hoedanigheid van EU onderdaan in België, het bewijs te leveren van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50 § 2, 1° tot 5° van het KB van 08-10-1981 of indien het niet mogelijk is het in artikel 50 § 2, 1° - 3° van het KB van 08-10-1981 bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt.

Betrokkene wenst het verblijfsrecht als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Overeenkomstig artikel 50 § 2, 4° van het KB van 08-10-1981 dient betrokkene volgende bewijsstukken voor te leggen: a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen en b) een ziektekostenverzekering.

Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene een geldig paspoort, klevers van de mutualiteit van 2022, een blanco strafregister, loonfiches van 2020 (10-2020/12-2020) en 2021, limosa attesten van 2021/2022, een overeenkomst tussen een buitenlands en een Belgisch bedrijf van 2022 en een aanvraag tot het bekomen van een apostille op het strafregister voor.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: “Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.”

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Wanneer we de voorgelegde bewijzen aangaande het inkomen van betrokkene bekijken dienen we echter vast te stellen dat er onvoldoende bestaansmiddelen beschikbaar waren voor 01-01-2021 overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980.

Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, het strikte minimum. Het bewezen inkomen ligt onder dit bedrag.

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980 moet een beschikker van voldoende bestaansmiddelen eveneens beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Betrokkene heeft niet aangetoond in 2020 beschikt te hebben over een ziektekostenverzekering die alle kosten in België dekt.

Hij verklaart dit wel gehad te hebben en heeft hiervan een bewijs opgevraagd, maar tot op heden werd dit niet toegevoegd aan het dossier.

Verder dienen we op te merken dat het voorgelegde strafregister geen apostille bevat. Volgens de Haagse Conferentie van 05-10-1961 moet een apostille voorzien zijn op het strafregister.

Betrokkene toont wel aan de apostille aangevraagd te hebben, maar deze werd nog niet afgeleverd. In elk geval doet het feit dat het niet aan betrokkene te wijten is dat hij nog geen apostille ontvangen heeft geen afbreuk aan het feit dat hij sowieso niet voldoet aan de voorwaarden, ongeacht of hij een apostille op zijn strafregister heeft of niet.

De voorgelegde bewijsstukken in kader van zijn bijlage 58 laten niet toe te besluiten dat de betrokkene geacht wordt zijn recht op vrij verkeer van personen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen vóór het einde van de overgangsperiode, namelijk op 31-12-2020, uitgeoefend te hebben.

Er dient geconcludeerd te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsvergunning te krijgen als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- manifeste beoordelingsfout;
- de artikelen 40, §4, 2° en 47, §6, van de Vreemdelingenwet en het principe van vrij verkeer van de EU-burgers;
- de artikelen 69*undecies* en 69*duodecies*, §1, alinea 1 en §3, 1° tot 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit);
- de artikelen 10.1 b), 13.1 en 18.1 e), f) en o), van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (2019/C 384 I/01) (hierna: het Terugtrekkingsakkoord);
- artikel 47/5, §6, van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel, verdeeld in diverse onderdelen, wordt toegelicht als volgt:

“VII. MOYENS INVOQUES A L'APPUI DU RECOURS

1. Violation de l'obligation de motivation : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et violation du principe de bonne administration et plus particulièrement : devoir de minutie, principe de proportionnalité et erreur manifeste d'appréciation

2. Violation des dispositions légales suivantes :

2.1. Violation de l'article 40 § 4, 2° de la loi du 15.12.1980

*2.2. Violation des articles 47/ § 6 de la loi du 15.12.1980 et violation des articles 69*undecies* et 1° et 69*duodecies* §1er, alinéa 1er et § 3,1° à 3° de l'arrêté royal du 08.10.1981*

2.3. Violation des articles 10.1, b) et 13.1 de l'accord sur le retrait du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique 2019/C 384 I/01

2.4. Violation de l'article 18.1, e), f et o) de l'accord sur le retrait du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique 2019/C 384 I/01

VIII. DISCUSSION

1. Violation de l'obligation de motivation : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers et violation du principe de bonne administration et plus particulièrement : devoir de minutie, principe de proportionnalité et erreur manifeste d'appréciation

1.1. Quant aux ressources du requérant

Comme déjà précisé, le requérant réside en Belgique, sans interruption, depuis septembre 2019, soit avant que le Royaume-Uni ne sorte de l'Union Européenne.

Depuis son arrivée en Belgique, le requérant, qui a le statut de travailleur indépendant au Royaume-Uni, a toujours exercé une activité professionnelle rémunératrice dans le cadre de contrats de consultance (voir pièce 6.5.1 à 6.5.3) ;

Ces contrats ont été conclus par la société S. F. L. dont le requérant est le directeur (voir pièce 6.1) ;

C'est donc la société S. F. L. qui facture son cocontractant dans le cadre des contrats de consultance et verse ensuite un salaire au requérant via une société (E. M. jusqu'en octobre 2020, puis P. à partir de novembre 2020), chargée d'établir les fiches de paie, de déduire les taxes dues au gouvernement britannique et d'effectuer le versement du salaire net sur le compte bancaire du requérant ;

Ainsi, le requérant perçoit un salaire mensuel net variable ainsi que des dividendes.

Comme déjà précisé, le requérant avait d'abord introduit sa demande pour le statut de bénéficiaire de l'accord de retrait auprès de la commune de Mechelen (voir pièces 4.1 et 4.2).

Cette demande avait été introduite, par erreur, en tant que travailleur frontalier.

Le dossier avait ensuite été transféré à la Ville de Bruxelles, puis à la commune de Saint-Josse-Ten-Noode (voir pièces 4.5 et 4.6).

Le 22.02.2022, la commune de Mechelen avait envoyé un email au requérant et à deux de ses collègues britanniques se trouvant dans la même situation et faisant part des instructions reçues de l'Office des étrangers (voir pièce 4.6) :

Cet email précisait que les intéressés devaient introduire leur demande en tant que détenteur de ressources suffisantes et devaient à cet égard déposer les documents suivants :

- Une assurance-maladie pour un long séjour en Belgique*
- Les fiches de paie à partir du 10/11/2020 jusqu'à présent*

Il ressort de la décision attaquée que les fiches de paie suivantes du requérant avaient été déposées :

- 10/2020/12/2020*
- 2021*

Force est toutefois de constater que l'Office des étrangers ne fournit aucun détail quant aux montants figurant sur les fiches de paie du requérant et ne s'explique pas quant aux conclusions qui en sont tirées.

Ainsi, on ignore comment l'Office des Etrangers en est arrivé à constater que les revenus du requérant étaient insuffisants.

L'on peut d'ores et déjà relever que cette motivation est incomplète car l'Office des étrangers aurait dû, à tout le moins, présenter le calcul qui a été réalisé pour arriver à cette conclusion, en mentionnant le revenu qui aurait dû être atteint pour que le requérant puisse être considéré comme détenteur de ressources suffisantes.

Il est de jurisprudence constante à cet égard que :

Le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ses motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Quant à ce contrôle, le Conseil rappelle en outre que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (cf. dans le même sens : C.E., 6 juif 2005. n°147.344; C.E., 7 déc. 2001, n°101.624).

De plus, dans le cadre du présent recours, le conseil du requérant a procédé à un examen du salaire net du requérant et sur base de cet examen, il s'avère que les revenus du requérant atteignent bien le montant exigé par la loi.

En effet, en ne tenant compte QUE de son salaire de base perçu entre le 06.04.2020 et le 05.04.2021, la base imposable du requérant s'élevait à la somme totale de 14.355,66 £ (soit une somme de 7.190,39 £ provenant d' E. M. et une somme de 7.165,27 £ provenant de P.) (voir pièces 6.4.1. à 6.4.3, qui sont des documents officiels émanant de l'administration fiscale britannique).

Il résulte de ces documents, que le requérant a perçu un salaire mensuel moyen de 1.196,31 £ (soit 1.394,27 € - taux de change au 30.10.2022) ;

Or pour bénéficier de l'aide sociale en Belgique, il faut être dépourvu de ressources suffisantes et cette enquête est réalisée par le CPAS3 ; par conséquent, il appartenait à l'Office des étrangers de s'expliquer à ce sujet au lieu de déclarer, sans autre explication, que les revenus du requérant étaient insuffisants.

On relève par ailleurs que depuis le 01/08/2022, le revenu d'intégration sociale pour une personne isolée est de 1.137,97 € et que le salaire de base du requérant est supérieur à ce montant.

De plus, pour pouvoir bénéficier de l'aide sociale, le CPAS a égard à TOUS les revenus du demandeur ; or, le requérant perçoit mensuellement sur son compte bancaire un montant net au titre de dividendes (qui est également taxé au Royaume-Uni) ;

En effet, sur ses extraits bancaires (voir pièces 6.2b Ton peut constater que la société E. puis à partir de novembre 2020, la société P., effectuent systématiquement deux versements :

- Le premier versement concerne le salaire de base
- Le second versement concerne les dividendes

Les retenues fiscales ont déjà été effectuées de sorte, qu'en additionnant les deux montants versés sur le compte bancaire du requérant, on obtient son revenu mensuel net (salaire + dividendes).

Pour l'année 2020, le requérant a perçu un revenu total net de 31.686,06 £, soit une moyenne mensuelle nette de 2.640,51 £ (soit 3.077,44 € nets par mois - taux de change au 30.10.2022).

Le requérant est largement au-dessus du montant exigé par la loi et dispose bien de ressources suffisantes au sens de l'article 40 § 4, 2° de la loi du 15.12.1980) ;

Pour se convaincre du fait que c'est bien le salaire net qui est versé sur le compte bancaire du requérant, il suffit de comparer les fiches de paie du requérant (voir pièce 6.3) aux relevés fiscaux produits par le requérant (voir pièce 6.4) :

Exemple :

- Au 31.10.2020 (voir pièce 6.3), le salaire taxable du requérant s'élève à 684,04 £
- Au 31.10.2020, le relevé fiscal du requérant reprend ce montant de 684,04 £ au titre de revenu taxable (voir pièce 6.4.2.)
- Sur l'extrait bancaire du requérant (voir pièce 6.2), au 30.10.2020, l'on relève un versement de 535,32 £, soit le salaire net tel que repris sur sa fiche de paie relative au 31/10/2020 (voir pièce 6.3.)

Il résulte de ce développement, que les retenues fiscales sont déjà effectuées tant pour le salaire que pour les dividendes et que les deux versements repris systématiquement sur les extraits bancaires du requérant (salaire et dividendes), constituent son revenu mensuel net.

Par conséquent, quelque soit le calcul effectué par l'Office des étrangers pour considérer que le requérant n'atteint pas le niveau exigé en termes de ressources, est erroné ;

C'est donc à tort que le requérant s'est vu refuser le statut de bénéficiaire de l'accord de retrait ;

En outre, en sa qualité de travailleur indépendant, ses sources de revenus peuvent être multiples, de sorte qu'en exigeant uniquement les « fiches de paie du requérant », l'Office des étrangers ne pouvaient avoir une vue globale de ses revenus.

Au lieu de réclamer les fiches de paie du requérant à partir du 10.11.2020 jusqu'à présent (voir pièce 4.61 - ce qui au demeurant n'a pas beaucoup de sens pour un travailleur indépendant - l'Office des étrangers auraient dû inviter le requérant à démontrer ses ressources suffisantes par tous documents probants.

Ce faisant, le requérant n'aurait pas été limité dans les pièces qu'il pouvait produire et aurait pu démontrer l'existence de revenus, en dehors de ceux résultant uniquement de ses fiches de paie.

Par conséquent, le requérant estime que l'Office des étrangers a violé le principe de bonne administration, et plus particulièrement le devoir de minutie ainsi que le principe de proportionnalité ; de plus, en n'examinant pas correctement la situation du requérant, l'Office des étrangers s'est livré à une erreur manifeste d'appréciation ;

En ce qui concerne le devoir de minutie :

« Le Conseil rappelle également que le devoir de minutie, dont la violation est invoquée en termes de recours, impose notamment à la partie défenderesse de se livrer à un examen complet des circonstances de l'affaire en prenant en considération l'ensemble des éléments pertinents du dossier » (CCE n° 276 710 du 30 août 2022).

Or en limitant uniquement à examiner les fiches de paie du requérant, l'Office des étrangers ne s'est pas livré à un examen complet de sa situation financière.

De plus, et cela n'est pas contesté par l'Office des étrangers, le requérant séjournait déjà en Belgique avant la fin de la période de transition, et n'a jamais réclamé la moindre aide sociale des pouvoirs publics belges ; ce qui aurait dû amener l'Office des étrangers à interroger le requérant sur ses sources de de revenus ;

Selon le principe de proportionnalité, l'administration se doit de respecter un rapport raisonnable entre l'intérêt de l'administré et les objectifs d'intérêt général poursuivis par l'administration ; or, en décidant de refuser au requérant des droits qu'il avait pourtant acquis en sa qualité de citoyen européen - rappelons à cet égard que le requérant réside en Belgique depuis septembre 2019 - et que lesdits droits devaient être sauvegardés dans le cadre de l'accord de retrait, l'Office des étrangers a violé le principe de proportionnalité ;

Enfin, parce que la situation du requérant n'a pas été examinée correctement, et que la décision attaquée est fondée sur des motifs inexacts, l'Office des étrangers s'est en outre livré à une erreur manifeste d'appréciation ;

Ces griefs doivent conduire à l'annulation de la décision attaquée, qui n'est pas adéquatement motivée.

La doctrine considère à cet égard que :

Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation. Cette exigence de fond se déduit de la formulation de l'article 3 de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs qui vise « les considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle repose aussi sur un principe général de droit administratif selon lequel la motivation doit être adéquate. Le CCE s'assure que la motivation, et par là l'examen du dossier, n'est ni incomplète, ni erronée, ni en contradiction avec les pièces composant le dossier. La motivation doit répondre aux éléments invoqués et ne peut se limiter à une motivation stéréotypée (...) » (J-Y CARLIER et S. SAROLEA, Droit des Etrangers, Larcier, 2016, p. 660, point 789).

1.2. Quant à l'assurance maladie du requérant et l'extrait de son casier judiciaire

L'Office des étrangers a rejeté la demande du requérant car il n'avait pas démontré l'existence d'une assurance maladie valable pour l'année 2020.

Premièrement, il n'a jamais été demandé au requérant de produire une assurance maladie pour l'année 2020 ;

En effet, l'email du 22.02.2022 de la commune de Mechelen (voir pièce 4.6) indique que le requérant doit produire une assurance maladie pour un long séjour en Belgique (« Ziektekostenverzekering voor lang verblijf in België ») ;

Deuxièmement, ni l'article 40 § 4, 2° de la loi du 15.12.1980, ni l'article 50, § 2, 4° de l'AR du 08.10.1981, ne fournit de précisions claires à cet égard.

Il était donc impossible pour le requérant de savoir que l'Office des étrangers attendait la preuve d'une assurance maladie pour 2020.

Pourtant le requérant avait bien souscrit une assurance privée qui le couvre internationalement (voir pièce 7.1) ;

Cette police d'assurance a été conclue pour une durée de pratiquement 12 ans, ayant pris cours le 19.11.2018 et venant à échéance, le 19.10.2030.

Pour les mêmes raisons qu'évoquées supra, ce motif de rejet est déraisonnable et disproportionné ;

Il est également contraire à l'article 18.1 e) f) et o) de l'Accord de retrait qui dispose que :

e) l'État d'accueil veille à ce que les procédures administratives relatives aux demandes soient fluides, transparentes et simples, et à ce que toute charge administrative inutile soit évitée;

f) les formulaires de demande sont concis, simples, faciles à remplir et adaptés au contexte du présent accord; les demandes présentées en même temps par les membres d'une famille sont examinées conjointement;

...

o) les autorités compétentes de l'État d'accueil aident les demandeurs à prouver leur éligibilité et à éviter toute erreur ou omission dans leur demande; elles donnent aux demandeurs la possibilité de fournir des preuves supplémentaires et de corriger les lacunes, erreurs ou omissions éventuelles;

Le requérant n'a bénéficié d'aucune aide pour introduire sa demande pour être bénéficiaire de l'accord de retrait ; au contraire, les informations qui lui ont été données à ce sujet ont conduit à une décision négative ;

L'Office des étrangers, qui est l'autorité compétente en la matière, ne lui a pas permis de fournir des preuves supplémentaires et de corriger les lacunes, erreurs ou omissions éventuelles tel que cela est prévu à l'article 18.1 o) de l'Accord de retrait.

Pourtant, dans de nombreux cas, il a été constaté que l'Office des étrangers demandait à la commune compétente d'inviter le demandeur à fournir des pièces complémentaires ;

Le requérant n'a pas bénéficié de cette possibilité.

Pourquoi dans certains cas l'Office des étrangers, après un premier examen, permet au demandeur de compléter/corriger sa demande alors que dans d'autres cas, l'Office des étrangers s'en tient à rendre une décision négative ?

Le même raisonnement peut être tenu pour l'apostille, puisque le requérant avait fourni la preuve que ladite apostille avait été commandée et qu'en date du 10.09.2022, l'apostille a été délivrée par les autorités compétentes (voir pièce 3.1);

L'Office des étrangers aurait dû permettre au requérant de déposer cette apostille avant de prendre sa décision.

Par conséquent, la décision n'est pas adéquatement motivée en droit parce qu'elle ne respecte pas le prescrit de l'article 18.1 e) f) et o de l'accord de retrait et est contraire au principe de bonne administration et plus particulièrement au principe de proportionnalité au vu de ses conséquences de cette décision sur la situation administrative du requérant, qui est désormais considéré comme un ressortissant de pays-tiers ;

2. Violations des dispositions légales suivantes :

Pour toutes les raisons évoquées au point 1, il faut également constater que l'Office des étrangers a méconnu les dispositions légales suivantes :

2.1. Principe de la liberté de circulation et de séjour des citoyens de l'Union : violation de l'article 40 § 4, 2° de la loi du 15.12.1980

Cette disposition légale consacre le principe de la liberté de circulation et de séjour des citoyens de l'Union, auquel le requérant avait droit, puisqu'il séjourne en Belgique, sans interruption, depuis le mois de septembre 2019.

Pour l'année 2019, le requérant cohabitait avec un collègue dans un appartement situé à 1000 Bruxelles, (...), 5 et lui versait sa quote-part du loyer.

Depuis 2020, le requérant a conclu ses propres contrats de bail (voir pièces 5.1 et 5.2).

Il a été démontré dans le présent recours, qu'il disposait bien des ressources suffisantes et d'une assurance maladie.

Il a donc bien fait usage de son droit à la libre circulation avant la fin de la période de transition.

Notons que l'article 3.2 du Traité sur l'UE, article 21 du traité sur le fonctionnement de l'Union européenne (traité FUE) et article 45 de la charte des droits fondamentaux de L'Union européenne consacrent également ce droit.

Il s'agit du droit primaire consacrant la liberté de circulation et de séjour auquel le requérant avait droit.

2.2. Droit à obtenir le statut de bénéficiaire de l'accord de retrait : violation des articles 47/5 § 6 de la loi du 15.12.1980 et violation des articles 69undecies et 1° et 69duodecies §1er, alinéa 1er et § 3,1° à 3° de l'arrêté royal du 08.10.1981

Le requérant se trouvait bien dans les conditions légales pour obtenir le statut de bénéficiaire de l'accord de retrait.

Ces dispositions permettaient notamment au requérant d'introduire sa demande pour le statut de bénéficiaire de l'accord de retrait, même s'il n'était pas titulaire d'un titre de séjour.

2.3. Violation des articles 10.1, b) et 13.1 de l'accord sur le retrait du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique 2019/C 384 1/01

Notons également qu'en vertu de l'accord de retrait, le droit de séjour du requérant aurait dû être reconnu sur pied de l'article 21 du Traité FUE (liberté de circulation et de séjour).

2.4. Article 18.1, e), f et o) de l'accord sur le retrait du Royaume- Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord de l'Union européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique 2019/C 384 1/01

Cette disposition rappelle que :

e) L'État d'accueil veille à ce que les procédures administratives relatives aux demandes soient fluides, transparentes et simples, et à ce que toute charge administrative inutile soit évitée ;

f) les formulaires de demande sont concis, simples, faciles à remplir et adaptés au contexte du présent accord; les demandes présentées en même temps par les membres d'une famille sont examinées conjointement;

(...)

o) les autorités compétentes de l'État d'accueil aident les demandeurs à prouver leur éligibilité et à éviter toute erreur ou omission dans leur demande; elles donnent aux demandeurs la possibilité de fournir des preuves supplémentaires et de corriger les lacunes, erreurs ou omissions éventuelles:

Il a été démontré au point 1, qu'en l'espèce, le requérant n'a pas bénéficié de ces garanties."

2.2. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt. De voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet. Het doel van de formele motiveringsplicht is de bestuurde toe te laten de redenen te kennen waarom deze is genomen. In de mate de bestreden beslissing de gedane aanvraag afwijst op grond van de feitelijke overwegingen dat er geen ziektekostenverzekering van het jaar 2020 is voorgelegd en het uittreksel uit het strafregister geen apostille bevat, is de formele motiveringsplicht niet geschonden nu de bestreden beslissing ook verwijst naar de juridische grondslagen, zoals opgesomd in de bestreden beslissing, en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische grondslagen kent en begrijpt.

2.3. Waar verzoeker inhoudelijke kritiek levert en oppert dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste appreciatiefout, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Het toepasselijk reglementair kader is het volgende:

- artikel 10.1 b), van het Terugtrekkingsakkoord luidt als volgt:

"Artikel 10

Personele werkingssfeer

1. Onverminderd titel III is dit deel van toepassing op de volgende personen:

(...)

b) "burgers van het Verenigd Koninkrijk die overeenkomstig het recht van de Unie voor het eind van de overgangperiode in een lidstaat hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook daarna hun verblijf voortzetten;

(...)"

- artikel 13.1 van het Terugtrekkingsakkoord bepaalt:

“Artikel 13

Verblijfsrechten

1. Burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk hebben het recht in het gastland te verblijven onder de beperkingen en voorwaarden als vermeld in de Artikelen 21, 45 of 49 VWEU en in Artikel 6, lid 1, Artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), Artikel 7, lid 3, Artikel 14, Artikel 16, lid 1, of Artikel 17, lid 1, van Richtlijn 2004/38/EG.

(...)”

- artikel 18.1, e), f), k) en o), van het Terugtrekkingsakkoord bepalen:

“1. Het gastland kan burgers van de Unie of onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op zijn grondgebied verblijven, verplichten tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten uit hoofde van deze titel zijn verbonden alsook tot het aanvragen van een document tot staving van deze status, waarvan het formaat ook digitaal mag zijn. Aan de aanvraag van een dergelijke verblijfsstatus zijn de volgende voorwaarden verbonden:

(...)

e) het gastland waarborgt dat alle administratieve procedures inzake aanvragen soepel, transparant en eenvoudig zijn en dat alle onnodige administratieve lasten worden vermeden;

f) aanvraagformulieren zijn bondig, eenvoudig en gebruiksvriendelijk en aangepast aan de context van dit akkoord; door familieleden tegelijkertijd ingediende aanvragen worden tezamen behandeld;

(...)

k) het gastland kan burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk alleen ertoe verplichten om, naast de in dit lid, onder i), bedoelde identiteitsdocumenten, de volgende bewijsstukken, als bedoeld in Artikel 8, lid 3, van Richtlijn 2004/38/EG te overleggen:

i) wanneer zij overeenkomstig Artikel 7, lid 1, onder a), van Richtlijn 2004/38/EG in het gastland verblijven als werknemer of zelfstandige: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel bewijs dat zij zelfstandige zijn;

ii) wanneer zij overeenkomstig Artikel 7, lid 1, onder b), van Richtlijn 2004/38/EG als economisch niet actieve personen in het gastland verblijven: bewijs dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het gastland volledig dekt; of

iii) wanneer zij overeenkomstig Artikel 7, lid 1, onder c), van Richtlijn 2004/38/EG als student in het gastland verblijven: bewijs dat zij zijn ingeschreven aan een instelling die door het gastland overeenkomstig de wetgeving of administratieve praktijk is erkend of wordt gefinancierd, bewijs van een verzekering die de ziektekosten volledig dekt en een verklaring of een gelijkwaardig bewijsmiddel dat de zekerheid verschaft dat zij over voldoende middelen beschikken om te voorkomen dat zij of hun familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijsstandsstelsel van het gastland. Het gastland mag niet verlangen dat dergelijke verklaringen een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermelden. Ten aanzien van de voorwaarde inzake voldoende bestaansmiddelen is Artikel 8, lid 4, van Richtlijn 2004/38/EG van toepassing;

o) de bevoegde autoriteiten van het gastland helpen de aanvragers om aan te tonen dat zij in aanmerking komen en om eventuele fouten of omissies in hun aanvragen te voorkomen; zij bieden de aanvragers de gelegenheid om aanvullend bewijs te overleggen en om eventuele tekortkomingen, fouten of omissies te verhelpen;

(...)”

- artikel 8, lid 3 en 4, van de richtlijn 2004/38/EG voorziet:

“3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder a), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt alsmede een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel bewijs dat hij zelfstandige is.

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder b), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet;

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder c), dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt, alsmede een bewijs dat hij aan een erkende instelling is ingeschreven, een bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering voor alle risico's, alsmede

de in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde verklaring of daaraan gelijkwaardige bewijsmiddelen. De lidstaten mogen niet verlangen dat deze verklaring een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermeldt.

4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.” (eigen onderlijning)

- artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.” (eigen onderlijning)

- artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigten van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet.

§ 2.

De in dit hoofdstuk bedoelde vreemdelingen zijn verplicht tot het indienen van een aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dewelke beoordeeld zal worden overeenkomstig de voorwaarden vermeld in artikel 18, eerste lid, van het terugtrekkingsakkoord, of tot het indienen van een aanvraag voor een document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders. De Koning bepaalt de wijze waarop de in het eerste lid bedoelde aanvragen worden ingediend.

§ 3.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvragen dienen te worden ingediend ten laatste op 31 december 2021.

De in paragraaf 2, eerste lid, bedoelde aanvraag voor een verblijfsstatus als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord dient te worden ingediend binnen drie maanden na aankomst of, na het verstrijken van de in het eerste lid bedoelde uiterste termijn, al naargelang welke datum het laatst valt, voor de in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii) en de in artikel 10, vierde lid, van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode.

Indien de aanvraag wordt ingediend buiten de in het eerste en tweede lid bedoelde termijn, beoordeelt de Minister of zijn gemachtigde alle omstandigheden waaronder en redenen waarom deze termijn niet in acht is genomen en wordt aan de indiener een redelijke aanvullende termijn geboden voor het indienen van een aanvraag, indien er voor het niet in acht nemen van deze termijn redelijke gronden zijn.

De Koning bepaalt het model van attest dat onmiddellijk uitgereikt wordt ten bewijze van de indiening van de aanvraag van een nieuwe verblijfsstatus.

§ 4.

Iedere aanvrager wordt aan een systematische veiligheidscontrole en een controle van zijn strafrechtelijke antecedenten onderworpen.

De aanvrager voegt hiertoe, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het Belgisch strafregister of een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, en in voorkomend geval zijn gelegaliseerde vertaling, afgegeven door het land van oorsprong of het land van zijn laatste verblijfplaats, dat niet ouder is dan zes maanden, toe bij zijn aanvraag.

§ 5.

Wanneer het gedrag van de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, dat zich na het eind van de overgangsperiode voordeed, gronden oplevert voor een beperking van het recht van verblijf of van het recht van binnenkomst in het land van beroepsactiviteit, wordt dit gedrag onderzocht overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 6.

De in artikel 10, eerste lid, onder b), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die kunnen aantonen dat zij gebruik hebben gemaakt van hun recht op verblijf zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode als Britse onderdaan op het grondgebied verbleven, hun aanvraag te staven met alle in artikel 18, eerste lid, onder k), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

De in artikel 10, eerste lid, onder d), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die hun recht als grensarbeider hebben uitgeoefend zonder in het bezit te zijn van een geldig document ter staving hiervan, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode op het grondgebied als Britse grensarbeider actief waren, hun aanvraag te staven met een geldig paspoort of een geldige nationale identiteitskaart en een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel het bewijs dat zij zelfstandig zijn.

De in artikel 10, eerste lid, onder e), i), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die kunnen aantonen dat zij gebruik hebben gemaakt van hun recht op verblijf, zonder in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel, dienen naast het bewijs dat zij reeds voor het einde van de overgangsperiode op het grondgebied verbleven, hun aanvraag te staven met alle in artikel 18, eerste lid, onder l), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

De in artikel 10, eerste lid, onder e), ii) en iii), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde personen die het recht hebben hun verblijf overeenkomstig dit hoofdstuk aan te vangen na het eind van de overgangsperiode en de in artikel 10, vierde lid bedoelde personen, dienen hun aanvraag te staven met de in artikel 18, eerste lid, onder m), van het terugtrekkingsakkoord bedoelde documenten.

§ 7.

De Koning bepaalt het document ter staving van de verblijfsstatus en het document tot vaststelling van de rechten van grensarbeiders, alsook het eventuele bedrag van de kosten met betrekking tot het vervaardigen van de kaart overeenkomstig artikel 18, eerste lid, onder g) en h), en artikel 26 van het terugtrekkingsakkoord."

§ 8.

De geldige verklaring van inschrijving, de geldige verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, het geldig document ter staving van duurzaam verblijf en de geldige duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgeleverd aan een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk of één van zijn familieleden, vervallen automatisch op 31 maart 2022."

- artikel 69undecies van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op:

1° de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangsperiode, overeenkomstig het recht van de Unie in België hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook nadien hun verblijf voortzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder b), van het terugtrekkingsakkoord;

2° de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangsperiode als grensarbeider in de zin van artikel 9, onder b), van het terugtrekkingsakkoord in België actief waren en ook nadien hun activiteiten in België verderzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder d), van het terugtrekkingsakkoord;

(...)"

- artikel 69duodecies van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1.

De in artikel 69undecies bedoelde personen dienen een aanvraag in voor een status als begunstigde van het terugtrekkingsakkoord bij het gemeentebestuur van de plaats van verblijf door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 58.

(...)

§ 3.

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dienen de in artikel 69undecies, 1° en 2°, bedoelde personen die niet in het bezit zijn van een geldige verklaring van inschrijving, een geldig document ter staving van duurzaam verblijf of een geldig document voor grensarbeiders voor het einde van de overgangsperiode, de volgende documenten voor te leggen:

1° een kopie van het geldig paspoort, of, voor de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, een kopie van de geldige identiteitskaart van de betrokkene;

2° een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, zoals bedoeld in artikel 47/5, § 4, tweede lid, van de wet, indien hij ouder is dan achttien jaar;

3° naargelang hetgeen op hem van toepassing is, het bewijs van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangsperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf of zijn recht om als grensarbeider actief te zijn overeenkomstig het recht van de Unie, zoals bedoeld in artikel 50, § 2, 1° tot 5°, of indien het niet mogelijk is het in artikel 50, § 2, 1° -3° bedoelde bewijs voor te leggen, enig ander bewijs dat aantoonst dat hij van één van deze rechten gebruik heeft gemaakt;

(...)”.

§ 7.

(...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de betrokkene niet het verblijfsrecht of het recht op klein grensverkeer toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 59.

(...)”

- artikel 50, §2, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige: (...);

3° werkzoekende: a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid; (...).”

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;

(...)”

2.5. De terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie brengt met zich mee dat na deze terugtrekking aan Britse staatsburgers geen verblijfskaart als burger van de Unie meer kan worden afgegeven. Britse staatsburgers die vóór de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie het recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend (dit is voor 31 december 2020 om middernacht) kunnen in België de status als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord krijgen als deze door hen wordt aangevraagd en de aanvraag wordt ingewilligd. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht:

“Gelet op het gegeven dat het Verenigd Koninkrijk op 31 januari 2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31 december 2020 om middernacht een einde kwam aan de door het Terugtrekkingsakkoord voorziene overgangsperiode voldoen onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden (die

zelf geen burger van de Unie zijn) sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

U voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie, welke enkel aan burgers van de Unie kan worden verleend overeenkomstig de artikelen 40 § 2 of 40bis § 2, in samenlezing met artikel 42 § 1 of 47/1 van de wet van 15-12- 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Alle onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van de overgangperiode op 31 december 2020 hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten, indien zij hun verblijf in België willen verderzetten, een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (bijlage 58) bij de gemeente waar zij verblijven.”

De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen:

“Gezien het Verenigd Koninkrijk op 31.01.2020 de Europese Unie heeft verlaten en er op 31.12.2020 om middernacht een einde kwam aan de overgangperiode, die werd voorzien in het Terugtrekkingsakkoord, voldoen onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden sindsdien niet meer aan de voorwaarden voor een verblijf op grond van het recht op vrij verkeer van personen zoals voorzien door het Unierecht.

Onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden die voor het einde van deze overgangperiode, en aldus voor 01.01.2021, hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend, moeten een aanvraag indienen voor een verblijf als begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, indien zij het verblijf in België wensen verder te zetten.

Gezien verzoeker op het moment van het indienen van deze aanvraag niet beschikte over een geldige verblijfsvergunning in de hoedanigheid van EU onderdaan in België, dient hij bewijzen aan te brengen van de hoedanigheid in dewelke hij voor het einde van de overgangperiode gebruik heeft gemaakt van zijn recht op verblijf.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 mei 2022 zijn aanvraag voor een status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord (hierna: aanvraag), gesteund op artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet, indiende. Voordien had verzoeker eenzelfde aanvraag ingediend op 14 april 2021, in de hoedanigheid van grensarbeider, waarvan hij later afstand deed. De verwerende partij betwist het tijdig karakter van de (tweede) ingediende aanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing, niet.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af omdat verzoeker niet voldeed aan twee gronden, voortvloeiend uit de artikelen 50, §2, 4° en 69duodecies, §3, van het Vreemdelingenbesluit en artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet. De inkomsten die verzoeker voorlegde toonden niet aan dat hij beschikte over een inkomen, hoger dan het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en het beschikken over een ziekteverzekering die alle ziektekosten in België volledig dekt. Eén van deze voorwaarden volstaat om de aanvraag af te wijzen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat voormelde inkomsten moeten dateren van de periode voor 1 januari 2021.

De Raad benadrukt dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing enkel kan rekening houden met de stukken die aan de verwerende partij kenbaar zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden dat zij rekening hield met aan haar ongekende stukken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag de volgende stukken overmaakte met betrekking tot het inkomen en de ziekteverzekering, waarmee de Raad kan rekening houden:

- een geldig paspoort;
- klevers van de mutualiteit van 2022;
- een blanco strafregister;
- loonfiches van 2020 (oktober 2020/november 2020 (overgemaakt bij mail van 25 augustus 2022 dat uitdrukkelijk spreekt van drie loonfiches van 2020) / december 2020) en 2021;
- limosa attesten van 2021/2022;
- een overeenkomst tussen een buitenlands en een Belgisch bedrijf van 2022;

- een aanvraag tot het bekomen van een apostille op het strafregister.

Op basis van de door de verzoekende partij bij de aanvraag neergelegde loonfiches blijken immers de volgende bedragen:

- oktober 2020: 535,32 pond;
- november 2020: 1.345,9 pond;
- december 2020: 914,62 pond;
- januari 2021: 1.085,41 pond;
- februari 2021: 1.981,41 pond.

Dit geeft aldus een gemiddeld inkomen volgens de kenbaar gemaakte loonfiches (2020) van 931,94 pond per maand. Het bedrag van het leefloon voor een alleenstaande in december 2020 bedraagt 940,11 euro voor een alleenstaande persoon (zie onder meer: Omzendbrief inzake de aanpassing van de bedragen die tot de federale wetgeving met betrekking tot het maatschappelijk welzijn behoren, op 1 maart 2020). Het leefloon *anno* 1 december 2022 (maand van het nemen van de bestreden beslissing) bedraagt 1.183,94 euro voor een alleenstaande persoon. Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden hoe en waarom de bestreden beslissing afleidt uit de loonfiches dat de inkomsten niet gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Uit de bestreden beslissing kan evenmin afgeleid worden of met alle voorgelegde loonfiches rekening werd gehouden. De bestreden beslissing verduidelijkt slechts *“loonfiches van 2020 (10-2020/12-2020)”*. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat van het jaar 2020 een loonfiche oktober 2020 en een loonfiche december 2020 is overgemaakt wat laat uitschijnen dat geen rekening is gehouden met de voorgelegde loonfiche van november 2020, die het gemiddelde ernstig naar boven haalt. Het blijkt niet uit de bestreden beslissing dat een correcte beoordeling heeft plaatsgehad. Op dat vlak faalt de motiveringsplicht.

Ook is op dit vlak het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, samen gelezen met artikel artikel 18.1, o), van het Terugtrekkingsakkoord dat de zorgvuldigheidsplicht verscherpt. Een grondig onderzoek blijkt niet uit de bestreden beslissing en er kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij met de loonfiche november 2020 heeft rekening gehouden. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe louter op te merken dat *“als we de voorgelegde bewijzen aangaande het inkomen van betrokkene bekijken dienen we echter vast te stellen dat er onvoldoende bestaansmiddelen beschikbaar waren voor 01-01-2021 overeenkomstig bovenstaande artikelen van de wet van 15-12-1980”*.

De motieven van de bestreden beslissing over het ontbreken van voldoende bestaansmiddelen kunnen niet aanvaard worden.

2.7. Evenwel is de aanvraag tevens afgewezen op basis van het motief dat een bewijs van een ziekteverzekering, die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, ontbreekt. Dit motief op zich volstaat om de bestreden beslissing te schragen en de aanvraag af te wijzen. Artikel 50, §2, 4°, van het Vreemdelingenbesluit voorziet immers dat een ziektekostenverzekering moet worden voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker enkel kleeftbriefjes van zijn mutualiteit *anno* 2022 voorlegde. Het bestuur heeft in het kader van artikel 18, 1. o) van het Terugtrekkingsakkoord verzoeker op de hoogte gebracht dat het bewijs van de ziekteverzekering *anno* 2020 moest geleverd worden. Verzoeker kan dit niet ontkennen omdat hij op 25 augustus 2022 het bestuur antwoordde via email:

“I used my personal bank health insurance during 2020. I’ve never had to produce this before, I just call my bank directly if I ever need health assistance.” Vrij vertaald betekent dit dat verzoeker het bewijs ging opvragen. Verzoeker houdt tevergeefs voor onwetend te zijn dat hij de ziektekostenverzekering van het jaar 2020 moest bijbrengen. Er wordt nog opgemerkt dat het bestuur de noodzaak hiervan al bekend maakte aan de gemeente waar verzoeker was ingeschreven, via een email van 11 juli 2022, maar verzoeker een tijdlang niet bereikbaar was. Verzoeker beweert thans onjuist dat dit gegeven hem niet bekend was. Indien dit gegeven niet gekend zou geweest zijn, is het niet te begrijpen dat verzoeker deze email van 25 augustus 2022 verstuurde. Verzoeker toont evenmin aan dat het bestuur hem op dit vlak geen hulp zou gegeven hebben, zoals voorzien in artikel 18.1, o), van het Terugtrekkingsakkoord.

De grief, dat de reglementaire bepalingen over welk jaar het bewijs van een ziektekostenverzekering zich strekt geen duidelijkheid geven, is in dit geval overigens niet relevant omdat verzoeker slechts

kleefbriefjes bijbracht. Verzoeker toont in dit onderdeel de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aan.

2.8. Daarnaast merkt de bestreden beslissing correct op dat het voorgelegde strafregisteruittreksel geen apostille bevatte, zoals voorzien in artikel 40, § 4, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst opnieuw naar de mail van 11 juli 2022 van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de gemeente waar deze schrijft: *“Tot slot dient betrokkene ook nog een apostille op zijn strafregister voor te leggen”*.

In zijn antwoord van 28 augustus 2022 stelt verzoeker:

“My last criminal record was with the UK FDCO office for the apostle, i will be returning tot the UK this Friday and bring it back to Brussels on Monday 29th August. I can take this tot he commune on Tuesday 30th August, I believe i can walk in anytime between 13:00 and 16.30.” Vrij vertaald stelt verzoeker aldus dat hij de apostille zal bezorgen op 30 augustus 2022, na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk.

Op de bijlage 58 staat ook te lezen dat nog voor 16 augustus 2022 een uittreksel uit het strafregister met apostille moest bijgebracht worden. Deze bijlage 58 van 17 mei 2022 werd ondertekend door verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker bij zijn eerste aanvraag ook een strafuittreksel had voorgelegd, wel voorzien van een apostille.

Het voorhouden van een onwetendheid of dat verzoeker door het bestuur niet werd bijgestaan, is niet ernstig.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een stuk 3.1. toe die een apostille bevat van het strafregister. Deze dateert evenwel van 10 september 2022, hetzij van na het nemen van de bestreden beslissing. Het bestuur kon derhalve hiermee geen rekening houden.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker zelf verklaarde het kwestieus stuk te overhandigen op 30 augustus 2022 en de verwerende partij nog gewacht heeft tot 9 september 2022 om de bestreden beslissing te nemen. Opnieuw toont verzoeker de schending van artikel 18.1 e), f) en o), van het Terugtrekkingsakkoord niet aan.

2.9. Omdat het motief over de ziektekostenverzekering en het uittreksel uit het strafregister volstaan, dienen de overige motieven niet verder te worden onderzocht.

2.10. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 40, § 4, 2°, van de Vreemdelingenwet, stellend dat dit artikel het principe van vrij verkeer en verblijf van EU-burgers hanteert. Deze bepaling luidt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie brengt met zich mee dat na deze terugtrekking aan Britse staatsburgers geen verblijfskaart als burger van de Unie meer kan worden afgegeven. Zij kunnen enkel, mits aan de wettelijke voorwaarden te voldoen, de status van begunstigde verkrijgen. Hoger is aangetoond dat de bestreden beslissing op wettige wijze de status van begunstigde niet toekende aan verzoeker.

Bij gebreke hiervan kan verzoeker de schending van artikel 21 van het VWEU, van artikel 3.2. van het VEU (Verdrag van de Europese Unie) en van artikel 45 van het Handvest niet dienstig aanvoeren, mede omdat verzoeker nalaat voldoende duidelijk uiteen te zetten op welke wijze deze artikelen geschonden zijn in het licht van het voorgaande.

2.11. De Raad besluit dat de bestreden beslissing wettig is genomen, dat één van de determinerende motieven steunt op een juiste feitenvinding en correct werd beoordeeld op een niet kennelijk onredelijke wijze.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

Het enig middel, zo ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN